

for en stærket Straf ved at appellere, kan man virkelig ikke vente, at de Paagjældende skulle være meget tilbøielige dertil. Den menige Mand vil, da jo i det Mindste altid Halvdelen af Krigsretten bestaaer af Officerer, være utilbøielig til at troe, at den vil dele hans Mening om, at han ikke har fortjent nogen Straf, og om han faaer en lidt større eller lidt mindre Straf, bryder han sig i saa Tilfælde mindre om. Krumslutningsstraffen er hurtig, forbi, og det forsoner ham maaskee med den, og det er derfor kun i saadanne Tilfælde, hvor man har villet „rette Smed for Bager“, hvor man har dømt Folk til Krumslutning, som slet ikke have taget Deel i det, de dømmes for, at man kan vente Appel, saaledes som et Exempel, der nylig har været omtalt, viser. Jeg vil altsaa stemme for Mindretallets principielle Indstilling, og i alt Fald for nogle af de subsidiaire.

Lehmann: Jeg ønsker ikke at forlænge denne Debat, men skal kun med to Ord motivere min Afstemning. Jeg agter nemlig at stemme imod Uendingsforslagene og tillige imod Lovudkastet. Det forekommer mig nemlig, at det er aldeles utilraadeligt, for ikke at sige utilstedeligt, i Anledning af denne Sag at komme ind paa det store og vigtige Spørgsmaal om Anvendelse af arbitraire Straffe; thi det forekommer mig at være en given Sag, at den arbitraire Straffemyndighed alligevel bliver staaende og beholder til sin Raadighed ikke blot de mindre Straffe, der i Straffescalaen ligge under denne, men ogsaa flere, der ere af langt alvorligere Charakter, baade i Diebliffet og med Hensyn til Bedkommendes hele Fremtid. Det Spørgsmaal altsaa, om ikke arbitraire Straffe ere et nødvendigt Middel til at vedligeholde Disciplinen i en Armeé, og om ikke en Armeé, saaledes som jeg troer, den ærede Ordfører bemærkede ved første Behandling, er en saa kunstig Maskine, at der ogsaa maa være kunstige Midler til at vedligeholde det, som den menneskelige Natur i Grunden er tilbøielig til at sætte sig op imod, men som det er nødvendigt at vedligeholde, naar Armeéen skal opfylde sin Bestemmelse, dette Spørgsmaal er et

saadant, som jeg ikke troer bør finde sin Afgjørelse i Anledning af en lille enkelt Straffesart midt i den hele Straffescala. Desuden staaer det jo ikke i vor Magt at gjøre det. Efter hvad den virkelige Krigsminister sagde under denne Sags første Behandling, forekommer det mig nemlig ikke rimeligt, at han vil opgive den Myndighed, hvoraf Hæren nu er i Besiddelse, og som han, navnlig efter den nye Hærlov, anseer det dobbelt betænkeligt at at opgive i Modsatning til tidligere Tider. For at faae Armeéen saa tjenstdygtig, som det er muligt, er det ganske vist nødvendigt strengt at opretholde Disciplinen, som ganske vist i Reglen hviler paa en moralsk Grund, men som altid i enhver Hær og til enhver Tid maa paatvinges enkelte Individer — og her ved skal jeg kun indskyde den Bemærkning, at den enkelte Person ved Mangel paa Disciplin ikke blot berøver sig selv sin Krigsdygtighed, men kan fordærve en heel Række af Kammerater tilhøre og tilvenstre. — Da nu Krigsministeren altsaa agter at opretholde denne Myndighed og kun har foreslaet Forandringer i Straffen af Humanitetshensyn, og da det fra mange Sider bestrides, at dette Hensyn derved opnaaes, saa synes jeg, at det er det Rigtigste at lade det blive ved det Gamle. Min egen personlige Mening herom lægger jeg ikke Vægt paa, men jeg vil dog nævne, at den Betragtning, at Staae-Straffen skulde være saa ydmygende, kan jeg ikke anerkende. Jeg har i min Børnelærdom lært, at een af de Ting, der udmærker Menneskene fremfor Dyrene, er netop den opreiste Stilling. Jeg har ogsaa seet, at i Kunstens Fremstillinger er det netop det Kneisende, der betyder Stoltbed og Herksesyg, og derimod det Krumpulgede, som betyder Eidenhed og Trællesind. Seet fra den moralske Side forekommer det mig derfor aabenbart, at den opreiste Stilling er bedre, og hvad angaaer Sundhedshensynet, er det min Overbeviisning, at ingen af Delene er skadelig for Sundheden, hvilket jo ogsaa er konstateret paa den eneste Maade, det i Grunden kan konstateres paa, nemlig ved Erklæringer, ikke fra Militaire, men fra militaire Læger, hvilke netop have et ganske særligt Kald, og jeg tager ikke i Betænkning at